

A rendszerváltás és az államadósság

Ki áll a magyar pártok mögött?

2010-ben hazánk 2321 milliárd forint, azaz 11,6 milliárd dollárt fog fizetni csak kamatokra. Sok olvasónk szinte nem is tudja felfogni ezt a számot.

**Pedig az adat igaz!
Egyetlen egy cáfolat sem érkezett.**

Menjünk vissza egy kicsit a rendszerváltás idejére. 1990 elején a magyar államadósság mintegy 22 milliárd dollár. Zárójelben jegyezzük meg, hogy ma 135 milliárd dollár. Szóval 1990-ben Soros György és Andrew Sarlós felajánlja Antall József leendő miniszterelnöknek, hogy megvásárolják Magyarország adósságalományát. www.szabadeuropa.shp.hu

22 milliárd dollárt. Mit kértek cserébe? „Mindössze” a magyar nemzeti vagyon értékesebb darabjait. Itt gondoljon mindenki, amire akar. (A magyar energetikai szektort, az infrastruktúrát, a kommunikációs cégeket, a stratégiai cégeket, közlekedés, pénzügyi szektor, egészségbiztosítók, stb.)

Antall nem vállalta. Elgondolkodott rajta, de nem vállalta. Mint mondta: „...ez kommunikálhatatlan, ezzel ő nem tud kiállni a magyar társadalom színe elé. Nem tudja elmondani, hogy a Nyugat (Soros és Sarlós!), amelytől a felszabadításunkat vártuk, azzal kezd a felszabadításunkat, hogy az adósságunk fejében elveszi a nemzeti vagyonunkat.”

Antallal a nyugati pénzemberek, bankárok tudatosították, hogy mi az, amiről sem ő és a kormányzati rendszer egy tagja sem beszélhet sohasem. Ez pedig az államadósság kérdése volt! Amennyiben erről beszéltek volna azonnali hatállyal „forradalmat” robbantottak volna ki Sorosék (lásd: TAXI-s blokad és a néppel elsöpörtették volna az Antall-kormányt.) Tilos volt beszélni a fizetési könnyítésről és az átutemezésről is.

Tilos volt, és ma is tilos beszélni az adósságról!

Ez a doktrína még ma is érvényes. Az a politikai erő, mely erről beszél, halál fia. Ezért nem beszél erről a Fidesz sem. Tudni kell, hogy a nyugati hiteleket a 70-es években arra használta, hogy a szocializmust gyengítse, és adósságsapdába hajtsa a kommunista rendszert. Ezért joggal elvárható lett volna, hogy egy rendszerváltásakor ezek az adósságok, melyeknek eredeti célja a rendszer összeomlása lett volna, eltörlésre kerüljenek, de legalábbis ütemezési könnyítést kapjunk. De az elnyomó bankárok nem tudták megállni az újabb pénzszerzés lehetőségét és Magyarországot azóta is pénzügyi sarc terepévé tették. Antall Józsefnek azt is megtiltották, hogy a nemzeti vagyon kifejezést használja. A statisztikai évkönyvben 1989-ben szerepelt utoljára a nemzeti vagyon kifejezés.

Antall halálával és 4 év elteltével 1994-ben a nép visszazavarta a volt kádereket. A Kádár rendszer biztonsága sokakat csábított és Horn Gyula elsőprő főlényvel alakíthatott kormányt. A SZABAD EURÓPA véleménye szerint az IMF és Sorosék a háttérből megszarolták Hornt. Vagy privatizál és fizeti a kamatokat vagy repül, és jön a választás és a Fidesz. Horn is féltette hatalmát és engedett. Surányi fizette a kamatokat, Bokros megszorított, és Suchmann Tamás privatizált. Mindent.

Surányi, Bokros, és Suchmann alatt beindult a nemzeti vagyon kiürítése.

Igy az a faramuci helyzet állt elő, hogy a 22 milliárd dollár adósságunk megháromszorozódott, pedig évente 5-10 milliárd dollár kamatot fizettünk és ráadásul az a nemzeti vagyon, amit Antall nem adott oda Sorosnak és Sarlósnak mégis idegen kézbe került.

Miután Hornék elvégezték a piszkos munkát a nyugati bankárvilág a Fideszt helyezte hatalomba, mert a mezőgazdaságra és a termőföldre

is rá akarta tenni a kezét. Ennek érdekében megszarolták Orbánt, hogy Torgyánnak adjon szabad kezét és pénzt a mezőgazdaságban. Ha nem veszi be a kormányba a Kisgazdákat, akkor a választást megnyerő és legtöbb mandátummal rendelkező MSZP-re sózták volna Torgyánt, és jött volna az MSZP-SZDSZ-FKGP kormány! Így Orbán engedett.

Orbán és Torgyán alatt megkezdődött a mezőgazdaság szétverése.

A SZABAD EURÓPA újságnál nekünk meggyőződésünk, hogy ennek az volt a célja, hogy az addig még úgy, ahogy működő magyar mezőgazdaság a padlóra kerüljön, és fillérekért fel lehessen vásárolni. Ekkor születtek a zsebszerződések. Mikor Torgyánnal szétverették a mezőgazdaságot (emlékszünk, működésképtelen családi gazdaságokba döntötték a pénzt) megengedték Orbánnak, hogy eltávolítsa. Orbán megszarolta Torgyánt - akárcsak Antall - az ügynökmúltjával, Torgyán le is mondott. Jött a 2 éves költségvetés és Szabadi futópórázon.

A Fidesz is kiharcolta a saját sápját. Lásd bálbolnai gazdaságok privatizációja stb. De a nagy főlényvel vezető Fidesz is pofára esett, mert nem lettek újraválasztva. Eddig Antall (Boross), Horn, és Orbán is kiszolgálta a nyugatot és Sorosékat, az IMF-t. De mind egyiket ejtették és mindig az aktuális ellenzékét segítették helyettük. A 2002 választás eredménye fontos volt, mert az Orbán-Torgyán-féle mezőgazdasági ámokfutás után már meg lehetett engedni a csatlakozást az Európai Unióhoz és ráengedni a halálos ágyán vergődő magyar mezőgazdaságra a nyugati árukat.

Medgyessynek adtak kölcsönt, hogy megcsinálhassa a 100 napos programot és 2004-ben a csatlakozás eufóriájában nem vették észre az emberek, hogy vége lett a magyar mezőgazdaságnak és kereskedelemnek is.

Medgyessy a kölcsönből osztogatt.

A kölcsönökből megemelt fizetések és nyugdíjakat pár év alatt kiszivattyúzták az országból a multinacionális kereskedelmi egységek segítségével, a PLÁZAK-kal, és bevásárló központokkal. A pénz elfogyott az adósság maradt, a nemzeti vagyon elveszett.

A 100 napos programra adott kölcsönöket egyből visszaszivattyúzták magukhoz.

Az 1990-ben 22 milliárd dolláros adósság időközben 135 milliárd dollárra nőtt, miközben évi 5-10 milliárd dollár kamatot fizettünk.

Miután a baloldalt most engedik lejáratni (van is miért), újra a másik bábort Orbánt hozzák vissza a hatalomba. De ne legyenek illúzióink, Orbánt ugyanúgy zsarolják (szintén van is mivel) és irányítják, mint Gyurcsányt. Míg Gyurcsány, Bokros, és Surányi ugye a Roskefellerék és Sorosék által irányított Bildenberg-csoport tagjai, addig ugye Orbán a szintén Roskefeller érdekeltségű Trilateral Commission nevű csoport tagja (bábja). Így már talán jobban érthető a Fidesz hintapolitikája is.

És egy kis ráadás

„Magyarországon a szocializmusban kilencvennyolc százalék körül volt az állami tulajdon aránya. Felgyülemlt egy hatalmas vagyon, amelyet ha egy olyan típusú privatizációval értékesítettek volna, amely a bevételeket az államháztartásba vezeti be, az adósságokat ebből próbálja meg lefaragni, és senki nem lop el semmit, akkor ma Európa egyik leggazdagabb állama lehetnénk” - mondta Bencze Izabella. A jogász azt mondja, hazánkban a hivatalos kommunikáció szerint a reprivatizációt azért nem lehetett választani, mert annak költségeit a költségvetés és az állam teherbíró képessége nem viselte volna el.

Trianon miatt nálunk tilos volt a reprivatizáció!

Bogár László kijelentette, hogy a reprivatizáció, amelyet Csehországban megvalósítottak, számunkra tiltva(!) volt. „Trianon miatt volt globális parancs a reprivatizáció megtiltása. A környező országok könnyen reprivatizáltak abból a rabolt vagyonból, amelyet véres koncként Trianon után kaptak, s a magukénak tekintettek. Ezt a Nyugat, a globális hatalmi rendszer is elismeri. Mi lett volna, ha Magyarországon visszavezetjük a történelmi reprivatizációt? A Nyugatnak kényes kérdésben kellett volna állást foglalni: legitim döntésnek ismeri-e el a trianoni békeszerződést. Ezt a Nyugat el akarta kerülni” - mondta Bogár László.

Forrás: Nemzeti Hírháló

A baloldal elveszett

Körültekintve a világpolitikai térképen, azt látjuk, hogy jobb- és baloldal mint a politikai tagoltság alapképlete létezik még, de éppen elveszti vagy már elvesztette értelmét. Ennek az a legfőbb oka, hogy az emberiség nagy, feszítő kérdéseire egyelőre egyik oldal sem tudott megnyugtató vagy legalább az adott körülmények között elfogadható választ adni. E kérdések egyike a nemzetek létéhez, a nemzetállamok és a nemzeti kultúrák sorsához, jövőjéhez kapcsolódik a globalizmus korában. A nemzetek nemzeti mivoltukban, saját kultúrájukban, nyelvükben, államiságukban és történelmi önazonosságukban akarnak élni, a globalizmus erői pedig éppen ezt nem akarják, mert a nemzetek léte akadály a liberális kapitalizmus, azaz a nemzetek fölötti tőke uralmának.

A népek, a társadalmak tagjai biztonságban akarnak élni, igazságosabb társadalmakban, méltányosabb elosztást követelnek, mondhatnánk az egykori munkásmozgalom jelszavával: legalább „munkát, kenyeret”, vagyis létbiztonságot és lehetőség szerint jobb életet. Ezzel szemben a globális tőke érdeke a minél nagyobb profit elérésére minél kevesebb költséggel. És ma már a régi munkásosztály és munkásmozgalom eltűnésével, a harcos baloldal és a szovjet impérium teljes erkölcsi csődjével, hitelvesztésével és felbomlásával kinyílt a tér a tőkés érdekek gátlástalan érvényesítéséhez. Jobb- és baloldal mindenütt vergődik ugyan e kérdések szövevényében, de mindketten ugyanakkora pórázon lettek megkötve a nemzetközi liberális irányítók, a fináncitőke vezető csoportjainak mind eddig megrendíthetetlen oszlopaihoz. Ez a liberális világrend most látszik megrendülni, s vele együtt mindazok a politikai erők, amelyek jobb- és baloldalon, de főként a baloldalon összenőttek vele.

Ha igaz ez a rajtunk kívüli világban, számszorososan igaz nálunk. Itt a baloldal hagyományos történelmi szerepe kiemelkedően gyalázatos, a legszorosabb együttműködésében a kommunista, hazafiatlan liberalizmussal. Először 1918-19 liberális-szociáldemokrata Károlyi-kormány, majd Kun Béla és Szamuely Tibor vörösterrorja fedte fel a magyarországi baloldal igazi arcát, és ezek a hónapok alapozták meg azt a jelenséget, amelyet nálunk baloldálnak lehetett nevezni. Azután a Rákosi-Gerő-Farkas-Révai négyes fogat rémuralma jött '45 után, majd az ötvenhat utáni bosszúállás, kegyetlen megtorlás. Mindez együtt annyi hazaárulást, embertelenséget, a magyarság és az emberiség ellen elkövetett bűntényt halmozott fel történetünkben és általuk a mi történelmünkben, hogy a lassan „konzolidált” MSZMP-diktatúra ettől akkor sem szabadulhatott volna, ha egyáltalán szándékában áll, s ha tesz komoly lépéseket arra, hogy gyökeresen megújítsa a hazai baloldalt, és elszakítsa ettől a védhetetlen hagyománytól. Nem tett ilyen lépéseket érdemben. A pétergáborok, bizskubélák, ávos pribékek politikai osztálya nemcsak szellemében, de fizikai valóságában is maradt tartósan mint a rendszer része, arculatának legalábbis egyik fő vonása. Ott éktelenkedett a rendszerváltásig. Azt hittük egy rövid ideig, hogy csak addig, de attól kezdve egyszer s mindenkorra eltűnik. Azt már az MSZP, az utópárt és szövetségese, az SZDSZ garantálta, hogy ne tűnjön el. És garantálták azok a magukat jobboldalnak hirdető, rendszerváltó szerepben tetszelgő politikai parvenük, akik megakadályozták, hogy ez a fajta ávosutód, szociál-liberális erőcsoport kiszorítható legyen a magyar közéletből. És tetek értük mindennekfölött azok a „nemzetközi” gazdasági és politikai csoportok, amelyek a pórázt fogták.

A rendszerváltás képtelenségei közé tartozik, hogy egykori ÁVH-sok, pufajkások részint személynükben, részint utódaikban visszavehették vagy megtarthatták a hatalmukat. Ezek az érdekszövetségek néhány év alatt - különös intenzitással az utóbbi nyolc évben - önmagukból és köreikből közpénzen kitevényszettek egy új burzsoáziát, és elszegényítették az országot és népet. Hagyományosan „baloldali” sajtójuk pedig híven szolgálta és szolgálja őket máig. Ki veheti komolyan ezek után, hogy a baloldal meg tud újulni? Ki gondolhatja komolyan, hogy ugyanazok az emberek, akik eddig elfogadták vagy kiszolgálták múltjával és jelenével együtt ennek a pártnak a politikai és ideológiai vezetőit, akármit tetek is, azok most új álarcbban, új jelmez által képesek lehetnének valami egészen mást tenni, másképpen gondolkodni és érezni, mint eddig? Ki hiheti, hogy a nemzet, a haza romboló most a történelmi vereség hatására hirtelen a nemzet építői, a hazai érdekek képviselői lehetnek? Nem is utal erre semmi jel.

A baloldal elveszett a baloldalon. Belefűldt a saját történelmi bűneibe, de még egyszer - alighanem utoljára - kigőzögött vadul az Apró-villa politikai vegykonyhájából, és kis híján megfojtotta az országot is. Am a teret nem a jobboldal fogja teljesen kitölteni, hanem az a politikai erő, azok a politikusok, akik az elporladó jobb- és baloldal fölé emelkedve hiteles nemzeti és szociális politikát folytatnak. Ez az, ami már régen nem várható balról.

**Bíró Zoltán
Magyar Hírlap, 2010-07-19**

